

78. beseda u cimbálu

Lukov 13. prosince 2014

*Vjanoce, Vjanoce, skoro i budzece
aneb
Vánoce na moravských Kopanicích*

Ludvík Kunz na 12. besedě u cimbálu v Lukově (1983).

Ludvík Kunz s Karlem Pavlišťkem na 14. besedě u cimbálu v Lukově (1984).

Ten vánoční čas dočkali sme zas...

Cekali jsme na něj celý rok a on se nespravedlivě přibližoval.

Dětem pomalu a nám ostatním...

Ve chvílích radosti mizely dny v propasti času jako kapky v moři,

jindy se minuty převalovaly pomalu a ztěžka jako bouřková mračna.

Čas se vši svou pravidelnou silou plynul, ale nezastavil se,

a to ani když jsme si to vroucně a upřímně přáli.

Prošli jsme rokem ode dnů všedních ke dnům svátečním.

Dnům vyhrazeným pro události, které jsou výjimečné jako obřady.

Prošli jsme rokem a každého z nás se čas dotkl.

Jsme o rok silnější i bezbrannější, moudřejší i zapomětlivější,

rozhodnější i chápavější, křehčí i mohutnější.

Někdo se změnil na první pohled, v jiném jsou změny zapouzdřeny a uloženy.

Přejme si, aby vše, co se kolem nás a v nás mění, přineslo jen pokoj, lásku a štěstí.

Přejme si, abychom zase za rok uslyšeli, jak po kraji lesa, co je zván horou,

jde krajinou chaloupek do krajiny palem průvod, co se naší představě průvodu podobá tak málo, jak málo se právě narozené dítě podobá naší představě Boha.

Vinšujem Vám dobrý deň, výš vodičku než oheň.

Kašava

Folklorní soubor Kopaničár (Starý Hrozenkov)

Soubor byl založen v lednu roku 1948 a má za sebou již šedesát šest let úspěšné činnosti. Od roku 1982 jej vedou manželé Rapantovi – Jan Rapant je uměleckým vedoucím souboru i muziky, Marie Rapantová vede taneční složku a zpracovává choreografie. Kopaničár se věnuje výhradně lidovým písním, tancům a zvykům z oblasti starohrozenkovských Kopanic. Tato oblast zahrnuje všechny lokality, které patřily a patří k farnosti Starý Hrozenkov: Starý Hrozenkov, Vápenice, Vyškovec, Žitková a Lopenické Bošáčky. K nejtypičtějším lidovým tancům této oblasti patří hrozenská, obtáčená, čardáš, klubový a minárský, soubor má ve svém repertoáru také tanec zbojnický, dívčí hry, sborové a sólové zpěvy. Tanečnický doprovod obvykle pěti až šestičlenná hudecká muzika Kopaničár s primášem Juliánem Babrnákem.

Lidové umění Kopaničárů udržuje soubor nejen doma, ale prezentoval se s ním několikrát i v zahraničí (Slovensko, Rumunsko, Polsko, Německo, Španělsko, Nizozemsko). V České republice se pravidelně zúčastňuje řady folklorních slavností a festivalů. Každoročně účinkuje na místních Kopaničárských slavnostech a na hodech s dožínkami. U příležitosti svého padesátého výročí vydal soubor své první CD *Okolo Hrozenka*, k šedesátému výročí nahrál druhé CD s názvem *Moja milá veselosc*.

Ženský sbor Čečera ze Starého Hrozenkova

Čečera vznikla v roce 1997. Hlavním motivem setkávání jeho členek byla touha společně si zazpívat pro radost a ta přetrvává dodnes. Sbor se zaměřuje na zpracování lidových tradic moravských Kopanic. Písňe a zvykosloví ze Starého Hrozenkova, Žitkové, z Vápenic, Vyškovec i z Lopeníka jsou hlavním zdrojem repertoáru, v němž se objevují témata ze života Kopaničárů (např. čarování kopanických bohýň, svatba, zpracování konopí, jarmark, drápání peří, chození ze služby).

Během následujících let ve sboru přibývalo zpěvaček, písní do repertoáru i zajímavých počinů. V roce 2004 Čečera zúročila zájem o kopanické zvyky a pověsti v hudebně-dramatickém večeru nazvaném *O touze a čarování*, věnovaném fenoménu kopanických vědem – bohyní. Desáté výročí své činnosti oslavil sbor v roce 2007 celovečerním pořadem *Z Hrozenka do sveta*, inspirovaném životem dívek a žen na Kopanicích. V témže roce ve spolupráci s obcí Starý Hrozenkov vydal kalendář s fotografiemi připomínajícími všední i sváteční život Kopaničářů v dobách, kdy neexistovala elektrina ani jiné technické vymoženosti.

Členky sboru svůj zájem neomezují pouze na interpretaci písní a ukázky zvyků, ale pečují také o zachování pestrosti a autenticity tradičních místních výšivek a specifického nářečí. Z písemných i obrazových pramenů z přelomu 19. a 20. století některé členky sboru zrekonstruovaly již zaniklou pokrývku hlavy zvanou šatka. V roce 2010 Čečera spolupracovala na přípravě publikace a CD *O kopanické řeči*, kterou vydalo Informační středisko pro rozvoj Moravských Kopanic ve spolupráci s obyvateli a rodáky z Kopanic.

Na vystoupeních zpívá Čečera a capella nebo s doprovodem akordeonu. Někdy jej doprovází hudecká sestava CM Ženičky nebo hudecká muzika Mináříci Petra Holáska, s nimiž v roce 2011 sbor natočil svoje první CD nazvané *Čečera*. Mimo něho účinkoval také na CD *Okolo Hrozenka* Folklorního souboru Kopaničář nebo na CD *Už sa ně to stalo* CM Ženičky.

Čečera vystupuje ponejvíce na domácí „kopanické“ půdě (Kopaničářské slavnosti, Hody s dožínkami, Fašanky ve Vápenicích), dále na různých místech Slovácka, opakovaně účinkovala na MFF Myjava a MFF Strážnice, kde spolu s dalšími soubory z Kopanic získala titul „Laureát MFF Strážnice 2008“.

78. beseda u cimbálu

Lukov 13. prosince 2014

Vjanoce, Vjanoce, skoro i budzece aneb Vánoce na moravských Kopanicích

Program

1. Maryš, moja Maryš FS Kopaničár
2. Procházka Kopanicemi Hudecká muzika Kopaničáru
3. Na tem mosce FS Kopaničár
4. Čért Vypráví Jan Rapant
5. Ej, hore, dolu FS Kopaničár
6. Ach že, Bože, Bože můj / Ve službě ŽS Čečera
Na Vyškovci jarmek budze / Vracaňje sa ze služby
7. Vinšuju vám dobrý deň / Načínaňje koláča ŽS Čečera
Odkel že si, z Holešova? / Barborka
Na záhumňu / Lucija
Aký je to svit / Roráty
8. Pastiéři, pastiéři / Šcedrý dzeň ŽS Čečera
Tam v dialnej doline / Nový rok – Dzivja baba
9. Vjanoce, Vjanoce FS Kopaničár a ŽS Čečera
Ej, o Vjanocách

Hudební úprava: Jan Rapant (1, 2, 9), Julián Babrnák ml. (3, 5)

Choreografie: Marie Rapantová (1, 3), Johanka Babrnáková (5)

Slovem provází Jana Pluhařová, Marcela Trtková a Jan Rapant

Tradiční předpůlnoční kašavské koledování

Zdobení stolu, Ten vánoční čas, Vinšuju vám dobrý deň, Hra o sv. Dorotě, Byla cesta, byla ušlapaná, Stojí vrba košatá, Čas radosti, veselosti, šťastikování, společný zpěv koled.

Změna programu vyhrazena.

Po skončení předpůlnočního koledování se hraje k tanci do 1.30.

Účinkují

Folklorní soubor Kopaničár

Umělecký vedoucí souboru: **Jan Rapant**

Vedoucí taneční složky: **Marie Rapantová**

Umělecký vedoucí muziky: **Jan Rapant**

Primáši: **Jan Rapant a Julián Barbnák ml.**

Ženský sbor Čečera

Vedoucí: **Marcela Trtková**

Valašský soubor Kašava

Umělecká vedoucí: **Lucie Uhlíková**

Vedoucí taneční složky: **Ondřej Pavlišťík**

Vedoucí dívčího pěveckého sboru: **Barbora Mlýnková**

Vedoucí CM VS Kašava: **Petra Pavlišťíková**

Primáš CM VS Kašava: **Antonín Bradáč**

Program připravili

Autor programu: **Lucie Uhlíková**

Spolupráce: **Marie a Jan Rapantovi, Marcela Trtková**

Produkce: **Radek Vitovský, VS Kašava a Mladá Kašava**

Zvuk a světla: **Marcel Rech, Alois Kopřiva**

Výzdoba sálu: **Klára Francová, Hana Papežíková**

Prosíme diváky sedící na tanečním parketu, aby si laskavě po skončení programu odnesli židle ke svým stolům.

Po dobu trvání programu je bufet uzavřen.

Prosíme vážené hosty, aby nekouřili ve velkém sále, v zimní zahradě či v baru a jako kuřárny využívali výhradně vstupní „mezidveři“.

Akci podpořilo statutární město Zlín.

Zveme Vás na akce Kašavy v sezóně 2014/2015

- 14. prosince 2014, 18.00, Baťova vila, Zlín, Vánoční koncert Kašavy
- 24. prosince 2014, 22.00, náměstí Míru, Zlín, Tradiční štědrovečerní zpívání
- 28. prosince 2014, 16.00, kostel Jižní Svahy, Zlín, Vánoční koncert Kašavy
- 28. prosince 2014, 18.30, kostel, Zlín-Štípa, Vánoční koncert Kašavy
- 14. února 2015, 19.30, Lukov, 44. valašský bál

Vánoční jarmáček

K vánoční besedě u cimbalu neodmyslitelně patří i náš vánoční minitrh, který je pro Vás tradičně připraven u vstupu ve vestibulu a také ve vinárně. Tam Vás i letos potěší adventní věnečky a dekorace Kateřiny Durdákové, vánoční ubrusy a další drobnosti Květinářství Květinka Zlín či dekorativní medové perníčky Marcely Zakopalové. Foukanou vánoční ozdobu s přáním si můžete nechat vyrobit u stolu Galerie Mariette z Vizovic od pana Mynáře. Inspiraci pro vánoční dárky můžete hledat i ve vestibulu u stolu s keramickými výrobky Dany a Jiřího Vyoralových. Třpytivé šperky, bižuterii Swarovski a FIMO výrobky koupíte u stolu Miloslavy Liškové ve vinárně. Zde si přijdou na své i milovníci ručně vyráběných broží a šperků Jany Svobodové nebo Elišky Kocfeldové ze společnosti E&V Accessory. Koupí keramických výrobků, mýdel a drobných dárečků Integrovaného centra Slunečnice jistě uděláte radost nejen sobě a svým blízkým, ale také finančně podpoříte záslužnou činnost této instituce. A chybět nebude ani vánoční stánek Valašského souboru Kašava.

Radosti a smutky roku 2014

Za „onoho času“ (v prvním desetiletí existence Kašavy) se členové taneční skupiny souboru dělili podle místa bydliště na dvě skupiny: na tzv. kašavské zemany a na Zlíňáky. Kašavští zemani neboli Zarablinové (koppec Rablina nad Lukovem, na jehož vrcholu je prý „brána do Valašska“) pocházeli z kolébky souboru – obce Kašavy a z dědin kolem ní. A Zlíňáci, to byli ti ostatní. Nebylo to rozdělení existenční, ale identifikační. Nebyly to dvě nepřátelské skupiny, ale naopak všichni táhli za jeden provaz. Toho označení se používalo při rychlé odpovědi na otázku, kdo odkud je. Letošní jubilant, šedesátník **Vojtěch Holík**, patří k zakládajícím členům souboru, no a co do původu, je to jednoznačně kašavský zeman jak poleno. Vojta Holík, Lojza Holík, Fera Holík, Břeťa Černoch, Bohuš a Jura Krácalíci a další – to byli už od vstupu do souboru legendy. Urostlí, pohlední, povahou velmi svérázní chlapi, zdatní zpěváci, tanečníci. Když to trochu přezenu, tak jim stačilo jenom vyjít na scénu a už po nich hleděly všechny, co v řadách diváků seděly. Vždycky tancovali nejen tělem, ale i srdcem. Nikdy o tom nemudrovali. Měli to od Pánaboha. Kdo z choreografů to pochopil, měl vyhráno – po všech stránkách. Jako všichni z nich, ani Vojtin si nikdy nevybíral. Zatančil, co bylo třeba, kde bylo třeba a s kým bylo třeba. Když tito chlapi vyrukovali a začali formanské točené, nebylo v hledišti nikoho, kdo by nevěřil tomu, že jsou to ti nebojsové, kteří s párou koní projeli půl světa. Každý z nich za svou kariéru dosáhl v nějaké roli výkonu, na který se vzpomíná. Z Vojtových výkonů záměrně vybírám roli na první pohled jaksi neatraktivní: medvěd v čísle Končiny na Kašavě. Jenže chyba lávky, neatraktivnost se v tomto

nekoná. Vojta díky své vysoké a mrštné postavě a svému smyslu pro srandu „vyšil“ tu roli tak, že byl vždy v centru pozornosti diváků, s nimiž dokázal navázat bezprostřední kontakt. Však to také bylo znát při závěrečném potlesku. Když se při děkovačce vymotával z té své medvědí kože a sundal medvědí hlavu, stěží popadal dech, měl zcela splhlé vlasy a čůrky potu mu zalepovaly oči. Klaněl se však vždy s úsměvem až do konce potlesku. Nasadil svým nástupcům v roli lafku velmi vysoko. Tož ať Ti to, Vojto, dlouho s tím úsměvem vydrží.

K půlkulatému jubileu chceme popřát **Veronice Jedličkové**, byť jen stručně, neboť gratulační medailon jsme jí věnovali při příležitosti její padesátky v programovém sborníku podzimní besedy u cimbalu v roce 2009. Výkon Veroniky v roli nevěsty ve zvykoslovném obraze Čepení nevěsty na Valašsku zůstává natrvalo zážitkem současníků, kus náročné a kvalitní práce odvedla jako vedoucí taneční skupiny v 90. letech minulého století. Jsme rádi, že zůstává Kašavě věrná svou aktivní účastí v umělecké radě. Přejeme jí pevné zdraví, štěstí a hodně sil!

Krásné životní jubileum slaví v letošním roce další z významných osobností českého kulturního života, jejíž přízně si velmi vážíme – **Zuzana Malcová**, ředitelka odboru regionální a národnostní kultury Ministerstva kultury. Od doby, kdy se o naši činnost začala intenzivně zajímat, uběhla řada let a její zájem profesní dostal postupně podobu, jíž si dovolím pojmenovat jako kritickou přízeň. Ta vznikla proto, že dr. Malcová nesleduje teritorium svého úředního zájmu jen z pražské pracovny, ale pro fakta potřebná k vytvoření vlastního názoru jezdí „přímo do terénu“. V našem případě to znamená, že zná z vlastního pozorování všechny formy naší činnosti. Viděla naše soutěžní i nesoutěžní jevištní produkce, naše premiérové i jubilejní koncerty, naše pracovní soustředění a zejména naše Lukovská setkání s folklorem, to jest naše besedy. S řadou z nás „oldstarů“ se srdečně při každém setkání zdraví. Nikdy neodmítla radu či pomoc v situacích, které jsme museli i s obtížemi

řešit. Za to všechno jí moc děkujeme a do dalších let přejeme pevné zdraví a mnoho štěstí v osobním i profesním životě. Až nás zase, vážená a milá paní doktorko, navštívíte, stvrdíme to naše přání přípitkem profesora valašské řeči Lojzy Holíka: „Vejdí do mňa a neuškodí!“

Do Otrokovic za paní **Ingeborg Dračkovou** míří naše blahopřání k jejím krásným osmdesátinám. Patří k našim příznivcům od doby, kdy do Kašavy přišel její syn Martin. Velmi ochotně proto vyhověla prosbě vedení souboru, aby doprovodila Kašavu coby tlumočnice na jeden ze zájezdů do vinařského Rachtigu v Německu. S tamním souborem nás pojí letité přátelství. Paní Dračková velmi rychle „zapadla“ mezi nás a díky svému společenskému důvtipu přispěla nemalou měrou k pohodové atmosféře celého zájezdu. Všechno nejlepší, paní Dračková! Nezapomínáme.

Miroslav Zikmund, polovina legendární cestovatelské dvojice H+Z, se letos dožil nádherných 95 let. Mnozí z nás si s ním podávají ruku k srdečnému pozdravu při jeho návštěvě našich akcí. Naposled tak bylo při letošním dubnovém koncertu ve zlínském Městském divadle. O naši činnost se ing. Zikmund intenzivně zajímá od raného údobí existence Kašavy. S architektem Jiřím Čančíkem a jeho paní Vlastou nám dokonce jel fandit do Košic, kde jsme v roce 1981 získali v celostátní soutěži hlavní cenu československých folklorních souborů s programovým blokem *O práci, lásce a radosti*. Dlouhá léta nechyběl na žádné z besed u cimbálu a v roce 1992 se svým partnerem Jiřím Hanzelkou s nadšením aplaudoval divokému tanci afrických Černosů, který jim byl mimo jiné věnován

v programu 31. besedy s názvem *Vzpomínání bez vzdychání aneb s inženýry Hanzelkou a Zikmundem o světě a o domově, o ceně přátelství i o prvních pátcích zlínské Vonic z let 1968–1974*. Mladší generaci přiblíží osobnost cestovatele film Petra Horkého *Století Miroslava Zikmunda*, který měl premiéru v září letošního roku. Vzácného životního jubilea využíváme nejen k tomu, abychom M. Zikmundovi popřáli do dalších let pevné zdraví a všechno dobré, ale i k tomu, abychom vyjádřili úctu k dílu, které spolu s Jiřím Hanzelkou vytvořil.

Před sto lety se v Osíčku narodil **Ludvík Kunz** (1914–2005), dlouholetý ředitel Etnografického ústavu Moravského zemského muzea v Brně. Nejen v domácí, ale i v evropské vědecké obci byl znám jako respektovaný odborník v oblasti etnografického muzejnictví, studia

nástrojů lidové hudby, znalec všech oborů tradičního výtvarného umění a lidových řemesel, editor etnografických publikací, autor několika pro dějiny české etnografie důležitých bibliografických soupisů. My toto vzácné jubileum připomínáme v programovém sborníku 78. besedy u cimbalu v Lukově proto, že tento muž, ve společnosti jiskřící svým noblesním rétorstvím, patřil až do konce svého života k významným příznivcům Valašského souboru Kašava. V Národopisných aktualitách (1985, s. 127–129) se uznale vyjádřil o odborné, společenské i organizační úrovni našich besed u cimbalu a nazval je „Lukovskými setkáními s folklorem“. Vystoupil na besedě *Nechopiv se sekýrky, chaloupky nezroubíš*, věnované životnímu jubileu jeho přítele a nejbližšího spolupracovníka, výtvarníka Karla Langra, jemu samému pak byla u příležitosti jeho sedmdesátin věnována beseda s názvem *Kdo hledá, najde*.

Na práci Kašavy L. Kunz oceňoval nejen úroveň jevištní produkce, ale především roli, kterou soubor sehrává na poli revitalizace tradiční lidové kultury, po níž v regionu jeho působení zbylo v překotném civilizačním vývoji jen málo stop. Přízeň osobností, jako byl L. Kunz, nás nejen opravňuje k hrdosti, ale především je pro všechny generace Kašavy závazkem pokračovat tímto směrem v nastoupené cestě.

Jako každoročně, také letos chceme poblahopřát těm „souborákům“, kterým letos zvonily svatební zvony na cestu do stavu manželského – Martinu Bednaříkovi, Marii Rozumkové-Domanské, Barboře Grombířové-Pluhařové a Tereze Belkové-Klácelové. Naše přání směřujeme samozřejmě také k jejich drahým polovičkám. K dalším letošním radostem

patří několik souborových přírůstků na svět. S přáním všeho dobrého tak vítáme na svět Daniela Koláře, Jakuba Jana Grombíře, Jakuba Bednaříka, Vincenta Tučka, Jána Janíka, Vendulu Pavlišťikovou a Štěpánku Annu Gyuricsekovou.

Dne 12. června letošního roku odešel do souborového nebe ve věku 79 let dlouholetý vedoucí a choreograf souboru Javořina z Rožnova pod Radhoštěm Josef Mikulěnka. S Jožkou jsem se dobrých třicet let setkával při různých akcích valašských folklorních souborů a na řadě z nich jsme v přátelské shodě spolupracovali. Jeho obětavá práce pro zachování a rozvoj tradiční lidové kultury na Valašsku nebude zapomenuta. Z tohoto světa v něm odchází nejen výborný tanečník a tvůrce folklorních programů, ale především dobrý člověk.

Karel Pavlišťík

Nechopiv se sekyry, chaloupky nezroubíš, 12. beseda u cimbálu v Lukově (1983).

Smutné poděkování Boženě Pavlišťíkové

Tanečním oddělením zlínské Základní umělecké školy, které paní Božena Pavlišťíková více než čtyřicet let vedla, prošly stovky děvčat a také pár desítek chlapců. A nejen ve Zlíně. Obětavě dojížděla učit do poboček školy ve Valašských Kloboukách, Fryštáku, Štíplě, ve Slavičíně a v Lukově. V různých tanečních, zejména ale folklorních souborech tančí její odchovanci, z nichž řada převzala a nese dál její pedagogický odkaz v roli učitelek pohybové výchovy základních uměleckých škol a z několika se staly profesionální tanečnice.

Zvláštní vztah měla k lidovému tanci, který ovládala jako vynikající profesionální tanečnice v tomto oboru. Proto byl o její absolventy ve folklorních souborech velký zájem. Nejvíce své zkušenosti uplatnila ve zlínské Vonicí, v Kašavě a v bojkovickém Světlovanu, kde spolupracovala se svým manželem. S ním založila a spolu s Věrou Libíčkovou-Bornovou i dalšími vedla úspěšný dětský soubor Vonička, z něhož v rámci normalizačních opatření musela odejít. V Kašavě však vedla dlouhá léta přípravku souboru, tzv. seminář. To pro soubor znamenalo, že do taneční složky přicházeli hotoví, tj. pohybově i výrazově výborně vybavení tanečníci, s nimiž se choreografům a režisérům dobře pracovalo a kteří přispívali k intenzivnímu růstu taneční složky. V jednom období měla v semináři tolik adeptů, že po dohodě vedení souboru s vedením tehdejší Lidové školy umění, s níž soubor intenzivně spolupracoval, byla vytvořena speciální třída, kterou vedla. Vyvrcholením tohoto „zlatého období“ svědčícího o kvalitě pedagogické

práce Boženy Pavlišťíkové byl zájezd semináře s vlastním repertoárem do tehdejší NDR. Teprve s odstupem času je více a více zřejmý výrazný přínos její pedagogické práce k formování osobité umělecké tváře Kašavy, Vonicí i Světlovanu.

Charakteristickým rysem jejího celoživotního díla bylo, že konala svou práci, která jí byla osudovým povoláním, s vysokou pedagogickou i uměleckou erudicí, intenzivně, cílevědomě a s chutí a – přes dosažení řady oceněných úspěchů – skromně, bez vypjaté touhy po veřejné popularitě, zato s výrazným a vytrvalým důrazem na její složku výchovnou.

Božena Pavlišťíková pěstovala při výuce v dětech a mládeži nejen radost z tance a smysl pro krásný pohyb, ale i schopnost vnímat estetické a etické hodnoty umění jako hodnoty potřebné pro smysluplný život každého člověka. Proto s nimi navštěvovala koncerty, výstavy, operní a baletní představení. Se zlínskou filharmonií intenzivně spolupracovala jako choreografka při realizaci výchovných koncertů pro děti a mládež, a vytvářela tak náročné příležitosti pro vystoupení svých talentovaných žáků. Jak již bylo řečeno, některé žákyně dnes úspěšně působí jako učitelky jejího oboru na základních uměleckých školách a řada z nich v roli vedoucích dětských folklorních souborů a v roli choreografů a vedoucích tanečních skupin amatérských folklorních souborů. Zbývá v tomto směru dodat, že děti téměř všech jejích žákyň se od útlého věku stávaly opět jejími žákyňmi.

Pro své žáčky byla nejen náročnou a trpělivou, ale když bylo třeba i přísnou učitelkou. V mnoha případech pro dívčí duše

i laskavým rádcem, jemuž bylo možné svěřit trampoty a starosti, které se nikomu jinému v tom věku svěřit nedaly. Většina jejích žáků to má v dobré paměti po celý život. Proto ji cestou městem zdaleka zdravily desítky dívek a mladých žen, mladých maminek s kočárky a v posledních letech i mladých babiček s vnoučaty.

Zlínský kraj udělil Boženě Pavlišťkové v roce 2005 „uznání za vynikající pedagogickou činnost a významný

přínos pro výchovu a vzdělávání mladé generace“. Vzácným projevem úcty a uznání byla záplava hluboce lidských kondolencí a nebývalé množství účastníků posledního rozloučení.

Říká se, že člověk je bohatý ne tím, co za života nashromáždí, ale co za života rozdá. Po dlouhém, těžkém zápase se zákeřnou chorobou odešla Božena Pavlišťková do míst věčného klidu jako člověk víc než bohatý.

Kašava

Gratulace

V neděli 31. srpna letošního roku předal starosta obce Držkové Ing. Jan Chudárek PhDr. Karlu Pavlišťíkovi, CSc., diplom k titulu čestný občan obce Držková, který mu byl udělen jednohlasným rozhodnutím zastupitelstva za „celoživotní dílo a působení v oblasti etnografie, folkloru a kultury, se zásluhou o kulturní rozvoj a šíření dobrého jména obce“. Současná generace obyvatel obce Držková tímto činem, který vzbuzuje náš respekt a uznání, prokázala vědomí hodnot a neformální úctu, kterou chová k předchozím generacím, jež tradiční kulturu v obci vytvářely, rozvíjely a uchovávaly. Se svou gratulací se rádi připojujeme ke všem, kdo prvnímú čestnému občanovi Držkové blahopřáli.

Kašava

Anetka Kolínková

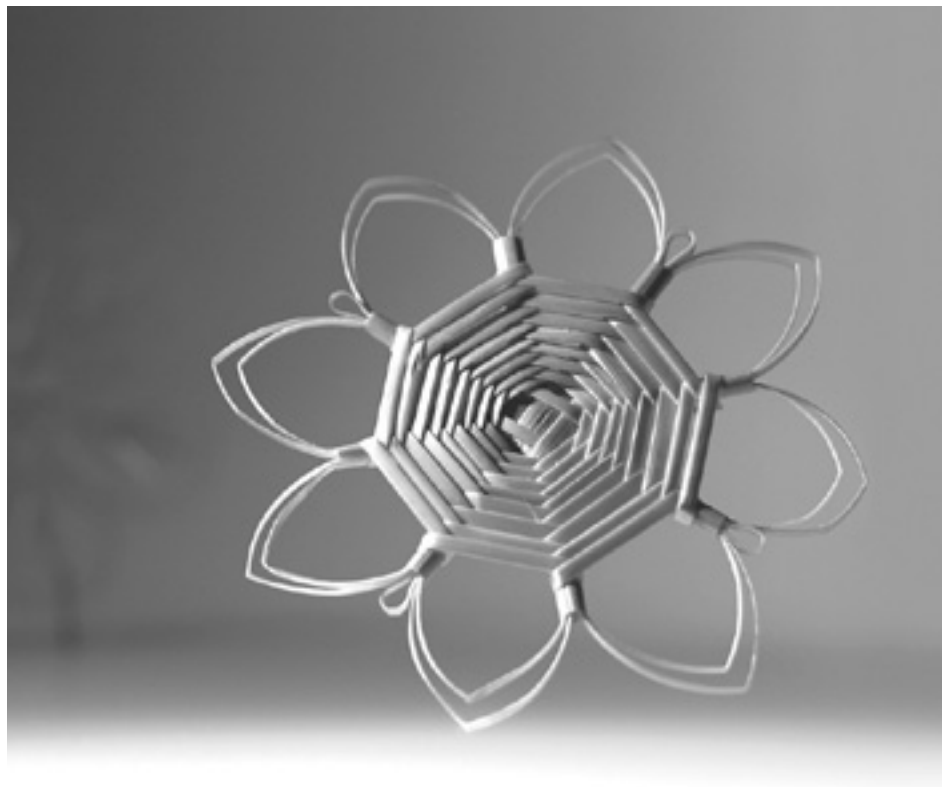
V letošním roce jsme se rozhodli pomoci vykoledovanými penězi devítileté Anetce Kolínkové ze Zlína. Je postižena spinální svalovou atrofií, což je genetická nemoc ovlivňující všechny svaly v těle – ty nerostou, naopak ubývají a slábnou. Anetka je proto zcela nehybná a jen díky přístrojům může dýchat, přijímat potravu či komunikovat. Na intelekt však tato nemoc nemá vliv, Anetka tedy může navštěvovat, byť jen několikrát týdně, čtvrtou třídu běžné základní školy. Ráda má také pobyt v bazénu či procházky se svým canes-terapeutickým pejskem. Má dvanáctiletou sestru Elišku a ročního brášku Jirku. Anetka potřebuje celodenní péči a také americký lék Ammonaps, který je velmi drahý a není hrazen z veřejného zdravotního pojištění.

Klub přátel Kašavy

Jestliže jste pravidelnými návštěvníky akcí Kašavy, ve Vašem kulturním kalendáři určité nikdy nechybí dvě besedy u cimbálu, valašský bál, besídka dětských folklorních kroužků a naše další akce. Staňte se členy Klubu přátel Kašavy a budete moci využívat těchto výhod: koupě až 6 vstupenek se slevou 20 %, zasílání pozvánek na akce Kašavy, prémie při návštěvě lukovských akcí, sleva na nákup ve vybraných obchodech (Pánská móda Sýkora – 20 % sleva, Kavárna-vinotéka BALKAN EXPRESS – 5 % sleva na víno, 15 % na útratu v kavárně).

Členem Klubu přátel Kašavy se můžete stát vždy na dvě sezóny, slevy tedy můžete využít na šesti akcích. Stačí zaplatit pouhých 150 Kč a vyplnit lístek s údaji pro zasílání pozvánky. Prémie je vyhlašována na každou lukovskou akci, tedy besedy u cimbálu a bál. **Dnes je to jakákoliv káva zdarma.**

Členství v klubu si můžete založit na některé lukovské akci Kašavy nebo nám můžete zavolat či poslat e-mail na adresu info@soubor-kasava.cz.

***Děkujeme Vám za Vaši přízeň
a přejeme hodně štěstí a zdraví
v novém roce 2015***

Sdružení přátel lidové kultury KAŠAVA, Valašský soubor Kašava, Mladá Kašava a dětské folklorní kroužky Fryštáček, Kašavjánek, Lukovjánek, Maryjánek a Vínek.

Božena Pavlišťíková po úspěšném vystoupení Voničky (1973).

Miroslav Zikmund s Annou Pánkovou na Valašském bále, Lukov (1984).

Vánoční hra Třé krále, 76. beseda u cimbálu v Lukově (2013).

Programový sborník 78. besedy u cimbálu Valašského souboru Kašava

Redakce: Leona Kusbachová, Lucie Uhlíková, Lukáš Kouřil, Ondřej Pavlišťík, Petr Zbranek

Fotografie: archiv SPLK KAŠAVA a účinkujících

Vydalo: Sdružení přátel lidové kultury KAŠAVA, Zlín 2014

www.soubor-kasava.cz, info@soubor-kasava.cz

Tisk: Střední průmyslová škola polytechnická - Centrum odborné přípravy Zlín, polygrafické obory

Odjezdy autobusů

0.15 Lukov–Štípa–Jižní Svahy–ZUŠ Štefánikova–nemocnice–Vysoká mez

1.30 Lukov–Fryšták–Jižní Svahy–ZUŠ Štefánikova–nemocnice–Vysoká mez